

Čís. 11236.

Příhlášku k dědictví nelze ani odvolati aniž bezvýhradnou změnit a vyhradit si právní dobrodiní soupisu, jen, byla-li přihláška soudem již přijata.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1931, R II 324/31.)

K pozůstalosti po Josefu S-ovi přihlášily se dne 30. dubna 1931 bez dobrodiní inventáře Františka a Aloisie L-ovy. Pozůstalostní soud udělil usnesením ze dne 6. května 1931 dědičkám lhůtu k projednání pozůstalosti. Podáním ze dne 25. června 1931 odvolaly dědičky bezvýhradné dědické přihlášky a přihlášily se k pozůstalosti za dědičky s výhradou inventáře. Pozůstalostní soud usnesením ze dne 27. června 1931 odmítl odvolání bezpodmínečné přihlášky a dodatečnou přihlášku ze závěti s výhradou dobrodiní inventáře a přijal na soud bezpodmínečné dědické přihlášky ze dne 30. dubna 1931. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil v podstatě z toho důvodu, že z ustanovení § 806 obč. zák. jde nepochybně na jevo, že jest nepřipustné změnit bezpodmínečnou dědickou přihlášku v podmíněčnou a že v zákoně není uvedeno, že tato změna jest nepřipustná jen v případě soudního přijetí původní přihlášky.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení rekursního soudu, jakož i usnesení soudu prvé stolice ze dne 27. června 1931 v ten rozum, že se bere odvolání dědických přihlášek Františky a Aloisie S-ových k pozůstalosti po Josefu S-ovi ze závěti bez dobrodiní inventáře ze dne 30. dubna 1931 na soudní vědomí a že se přijímají na soud jich dědické přihlášky k této pozůstalosti ze závěti s výhradou dobrodiní inventáře podáním ze dne 25. června 1931.

Důvody:

Pokud napadají stěžovatelky usnesení rekursního soudu s hlediska § 16 nesp. říz. pro zřejmý rozpor se zákonem, nelze jich dovolací stížnosti upřít oprávnění. Předpis § 806 obč. zák. sice stanoví, že dědic nemůže již svou soudní dědickou přihlášku ani odvolati ani bezvýhradnou změnit a vyhradit si právní dobrodiní soupisu, ale zásada tato platí jen, byla-li přihláška na soud přijata (Krainz-Ehrenzweig II. str. 462, Mayr-Harting, Erbrecht str. 251, Gl. U. n. ř. 6287, zejména pak sb. n. s. čís. 10.322, věstn. čís. 945), neboť dědická přihláška nezakládá o sobě ani ručení ani nabytí (Krainz-Ehrenzweig II. str. 329). Nelze proto použití předpisu § 862 obč. zák. o vázanosti na smluvní návrhy. Jest správné, že v případě, o nějž jde, dědická přihláška Františky a Aloisie S-ových k pozůstalosti po Josefu S-ovi ze dne 30. dubna 1931 ze závěti bezvýhradně jest, byvši podána u příslušného pozůstalostního soudu a vyhovujíc i jinak předpisům §§ 121, 122 a 123 nesp. říz. přihláškou řádnou k úřadu, který jest oprávněn a povolán rozhodovati o tom, zda jest způsobilá, by byla vzata za podklad projednávání pozůstalosti.

Toto rozhodnutí však pozůstalostní soud usnesením ze dne 6. května 1931, jímž udělil dědičkám jen lhůtu ku projednání pozůstalosti, neučinil, a nestalo se tak ani do dne 25. června 1931, kdy dědičky Františka a Aloisie S-ovy svým podáním odvolaly bezvýhradně, soudem dosud nepřijaté dědické přihlášky a přihlášily se k pozůstalosti za dědičky s výhradou inventáře, což ostatně vyplývá i z usnesení ze dne 27. června 1931, kde pozůstalostní soud výslovně prohlašuje, že bezvýhradná přihláška dědická nebyla dosud soudem formálně přijata. Zaujalo-li napadené usnesení právní názor, že z ustanovení § 806 obč. zák. »jde nepochybně na jevo, že jest nepřipustné změnití bezpodmínečnou dědickou přihlášku v podmíněnou«, upadlo do zjevného rozporu se zákonem, jenž na zmíněném místě výslovně mluví o »s o u d n í dědické přihlášce« a napadené usnesení se právě s tímto užším pojmem po zákonu nevypořádalo. Pro názor, že se nepřipustnost změny soudní přihlášky dědické bezvýhradně na přihlášku s výhradou právního dobrodiní inventáře vztahuje jen na dědické přihlášky j i ž s o u d e m p ř i j a t é, mluví i úvahy hospodářské, neboť by nebylo slušné, by byla odebrána dědici, nabyvšímu správnou vědomost o pravém stavu pozůstalosti před soudním přijetím dědické přihlášky, možnost opravití dřívější jej tížící přihlášku bezvýhradnou na přihlášku s výhradou právního dobrodiní inventáře.

Čís. 11237.

Lze vésti exekuci i na nájemné dosud nesplatné, jen když jest mezi povinným a poddlužníkem nájemní poměr.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1931, R II 366/31.)

Vymáhající věřitel navrhl k vydobytí peněžité pohledávky exekuci zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky povinného za poddlužníky na polovici nájemného z bytu měsíčních asi 140 Kč splatného měsíčně předem, počínajíc dnem 1. září 1931. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl pokud šlo o exekuci na pohledávku nájemného, jež vznikne teprve po měsíci září 1931. Důvody: Z doslovu exekučního návrhu jest patrné, že vymáhající věřitel navrhl uhrazovací exekuci nejen na pohledávku nájemného splatnou již v měsíci září 1931, jejíž splatnost a tudíž i jsoucnost v době podání exekučního návrhu není již sporná, an ji přiznává i povinný v rekursu, nýbrž i na pohledávku nájemného, která teprve budoucně vznikne. Protože pohledávky, jež teprve v budoucnosti vzniknou, nemohou býti postiženy uhrazovací exekucí, pochybil soud první stolice, povoliv napadeným usnesením uhrazovací exekuci v celém rozsahu, tudíž nejen na pohledávku nájemného v září 1931 již vzniklou, jak bylo přípustné, nýbrž i na pohledávku nájemného, která má teprve v pozdějších měsících vzniknouti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.